

**טאובה שפירא
(מימין) טוענת
שעורך־הדין יקותיאל
קרישר (משמאל)
זיך את הצוואה של
דודו, שהיה חברה
לחיים, והשאיך
אחריו הרבה צוואות**

טאובה ובנימין קרישר בחולין
גרנו יחד. ישנו יחד.

טאובה שפירא כתצהירה. "לקחתי את הצוואה לבריקה, ואז לראשונה התברר לי לתדהמתי שתוכן הצוואה אינו תואם את שיחתנו עם עורך־הדין קרישר." המנוח הזדעזע מהתגלית, קבע פגישה עם עורך־הדין איטה זיידמן, וביקש לכתוב מיד צוואה חדשה. על המקום נערכה צוואה חדשה, על־פיה יעבור כל רכושו של המנוח לטאובה שפירא ולבנה אחריה.

**סיפור אחד
וסיפור אחר**

בשלב זה היו ריבורים להעביר את כל רכושו של המנוח על שמה של טאובה בעודו בחיים. האשה מספרת כי המנוח רצה בכך, כדי שבני־מישפחתו

עברה לגור ברירתו והיחסים כיניהם התהדקו. "התחלנו לנהוג כבעל ואשה. גרנו יחד, ישנו יחד באותה מיטה, קיימנו יחסי־ימין והיה לנו חשבון בנק משותף." כותבת האשה כתצהיר שהי גישה לבית־המישפט.

טאובה והאלמן חיו יחד באושר. הם נסעו יחדיו לחו"ל, קראו אחד לשני "אשתי ובעלי", המנוח שלח אפילו חבילות לבני־מישפחתה של שפירא בכרית־המועצות, ונהג בבנה בוריס ככבנו.

סיפרה האשה: "המנוח הציע לי להינשא לו, אולם אני לא ראיתי בכך חשיבות. הוא היה טוב אליי יותר מבעל, והתנהג אל כל בני־מישפחתי כאילו היה בעלי." יחסים חדשים אלה עם טאובה

כבר בבית־המישפט, לפני מותו של המנוח.

נראה כי אורח־חיו של קרישר המנוח הוא שהכתיב לו את עריכת הצוואות הרבות. בנימין קרישר נולד בכרית־המועצות, ונותר שם גם אחרי ששני אחיו, יוסף ושלמה, עלו לישי ראל. לדיברי בני־אחיו, עורך־הדין קרישר, היה אביו, שלמה, תומך בבנימין עוד כאשר היה ברוסיה. הוא שלח לו חבילות ועזר לו לצאת מרוסיה ולנסוע לארצות־הברית. בארצות־הברית התגורר המנוח 20 שנה והצליח לעשות כסף, אולם הוא לא התחתן והיה ערייר. כאשר ביקר אותו אחיו, שלמה, בי ארצות־הברית בשנת 1968, היה בנימין חולה מאוד ומאושפז זמן רב בכתי חולים ומוסדות.

לא בכל יום נחשד עורך־דין מכובד כזו צוואה. עורך־הדין יקותיאל קרישר נחשד לפני השופט צבי הכהן, בבית־המישפט המחוזי בתל־אביב, בזיוף צוואתו האחרונה של דודו המיליונר, בנימין קרישר. ערכו של הרכוש שעליו נאבקים בתיק זה מגיע למיליון דולר, והמאבק הוא בין הידועה־בציבור של המנוח, טאובה שפירא, לבני־מישפחתו. הידועה־בציבור הגישה לבית־המישפט צוואה של המנוח, בה הניח את כל רכושו לה ולבנה אחיה, צוואה זו נכתבה ונחתמה בעברית, לפני שני עורכי־דין, בשנת 1982. עורך־הדין יקותיאל קרישר הגיש בקשה לבטל צוואה זו ולתת צירקיום לצוואה מאוחרת יותר, ממאוס 1983.

המילחמה על ירושת

פרקליטים רוזה וגרמן
באנגלית לא. בפולנית כן

המיליונר

החמדרנים לא יצליחו לשים את ידם על רכושו לאחר מותו. ואילו עורך־הדין קרישר מספר סיפור אחר. לדבריו, החמדרנית היא דוקא טאובה שפירא, והיא שהעמידה למנוח תנאים בכל פעם, ודרשה שיעביר לה חלק מרכושו, אחרת תעזוב אותו לברו בחוליו. לכן נא המנוח מפעם לפעם להעביר לה חלק מרכושו. בשנת 1982, שלוש שנים לפני מותו (המשך בעמוד 26)

שפירא גרמו למנוח לכתוב צוואה חדשה לטובתה. המנוח רצה אז להוריש לאשה את הדירה שבה התגוררו יחדיו. הוא פנה לבני־אחיו, עורך־הדין קרישר, וזה ערך עבורו צוואה, בה נאמר כי זכות המגורים ברירה תהיה לאשה, אך כל יתר הרכוש יעבור לאחיו של המנוח. "אחרי שנה עמדו בני־מישפחה שלי לבוא ארצה מרומניה, והיה עליי לחתום על טפסים לפני עורך־הדין", כותבת

אולם היחסים במישפחה לא שבו יותר לתיקנם. אחרי מותה של אשתו ביקש קרישר מבני־אחיו, עורך־הדין, לעזור לו בטיי פול בעניינים המישפטיים. עורך־הדין קרישר טיפל בהעברת הכספים מקופת־התגמולים עצמה, של המנוח, לחשבונו של בעלה האלמן, ועזר גם בהעברת הבית משמה לשמו של דודו. בשלב זה של חייו היה המנוח בן ה־70 אדם עשיר מאוד וחולה מאוד. הנשים הריחו כסף וכולן רצו את כספו. העיר עורך־הדין קרישר בבית־המישפט. לדבריו, היתה אשה מסוימת שבאה לטפל באלמן, ומייד החליטה לחגוג את יום־ההולדת שלו במלון הילטון ולתת מתנות יקרות. אולם המנוח הבין כי היא רוצה רק את רכושו, וכאשר היה מאושפז בבית־החולים, ביקש מעורך־הדין קרישר לסלק אותה הצידה, וכתב צוואה לטובת אחיו.

כאשר עזב המנוח את בית־החולים, מצא לו דרך מודעה בעיתון מטפלת חדשה. היתה זאת, טאובה שפירא, שהחלה לטפל בו תמורת שכר. אחרי־כך סיפר עורך־הדין קרישר בביטאון "אבי ראה איך הוא חי שם ואמר לו לעלות לישראל. הוא אמר לו 'למה לך להיות לבר כמו כלב בא־מריקה, כאשר יש לך מישפחה בארץ?'". ואומנם, המנוח שוכנע ועלה לישראל. בחודש הראשון התגורר קרישר בדירת אחיו שלמה, ואחרי־כך מצא עבורו עורך־הדין קרישר דירה, ועזר לו להעבירה על שמו.

המנוח, שהיה רווק שנים רבות, מצא בישראל גם אשה. בגיל 60 נשא לו, לראשונה בחייו, אשה. היתה זו אלמנה עשירה וערירית גם היא. זוכה גולדה טייטלבוים.

השניים היו יחדיו עשר שנים והיו מאושרים. בשנת 1978 חלתה האשה מאוד והיתה זקוקה לעירוי־דם. קרישר פנה לבני־מישפחתו וביקש מהם לתרום עבורה דם, אך הם סירבו. הרבר עורר את חמתו של המנוח והוא נידה את אחיו יוסף, שסירב לתרום דם. לבסוף תרמה את הדם אשת האח שלמה. אמו של עורך־הדין קרישר,

חמישה ימים לפני מותו של המיליונר המנוח. בצוואה זו מוריש המנוח הכל לשני אחיו, שנפטרו בינתיים גם הם. האח האחד, שלמה, היה אביו של עורך־הדין קרישר. צוואה אחרונה זו נכתבה על פיסת נייר, שהיא טופס למת־הוראות לקופת־התגמולים לעצמאים, עצמה היא כתובה בפולנית, בכתיב־יד של שמואל פרנקל, שהוא גיסו של עורך־הדין קרישר, הנשוי לאחותו. נילי העדים לצוואה מוזרה זו הם שמואל ונילי פרנקל.

"הנשים הריחו כסף!"

מסתבר כי המנוח היה חובב צוואות משובע. הוא כתב כימי חייו הרבה מאוד צוואות, בדרך כלל לפני עורכי־דין. כל הצוואות הללו היו מנוסחות בצורה מישפטית, כתובות עברית, והעדים להן היו בדרך־כלל עורכי־דין, או אנשים שאינם קרובי מישפחה. אחת הצוואות אפילו הופקדה